

Publicerad 2014-06-03 10:44 av Algotezza

Palimpsest på verkligheten och fantasin

Hon som skriver

"Konst är en lögn som får oss att inse sanningen." Pablo Picasso

Detta är en berättelse om landet som inte är men ändå är. Vad är sant och vad är falskt? Vad är dröm och fantasi och vad är verklighet? Det inbillade rymmer sin egen sanning. Och motsatsen... Två minus blir ett plus.

Hon var en oerhört inkännande författare med stora mått av psykologisk insikt och intuition. Nu i medelåldern. Hon förmådde verkligen gå in under huden, in i hjärtat och själen på sina karaktärer. Hennes trägna och trogna läsare kastade sig som glupande ulvar över hennes senaste böcker. Eller som känsloslurpande vampyrer...

Hennes livserfarenhet, verklig eller skenbar, var som en ousinlig önskebrunn att ösa ur. Hennes förståelse för mänskliga svagheter och hennes psykologiska klarsyn var självklar och trovärdig, när hon skildrade den samtida psyko-sociala och delvis politiska verkligheten. Det kunde var och en med liknande erfarenheter spegla sig i. Eller inbilla sig göra det...

Som privatperson ryggade hon tillbaka för e-post och snigelpost från sin läsekrets, när det innehöll personliga frågor och kommentarer som trevade efter hennes själ som tentakler från den undermedvetna djungeln. Hon väjde för nära, intima relationer; det räckte att skildra dem i ord, hon behövde inte leva dem. Hon satte ett högt pris på ensamhet och frihet, antagligen därför hon inte visste vad som kunde hända i en nära relation. Kontroll på det personliga planet krävs ibland för att kunna ta ut svängarna i konsten.

När hon skrev hade hon alltid full kontroll, även om de människor och varelser hon beskrev, ibland tycktes gå sina egna vägar, men detta skedde ändå på viss mental och emotionell distans! Hon stod ändå på något sätt över sina berättelser. Leka Gud är författarens högmodssynd. Däremot om någon närmade sig henne som den hon var i kött och blod, själ och hjärta, var det svårare att värja sig, för då kunde hon inte stå över det som skedde och betrakta det på distans. Hon förlorade sin gudomliga status.

Visst kunde hon svara på en del neutrala läsarfrågor, men när det hettade till och blev alltför personligt och när någon tycktes vilja ha en mer intim relation med henne utöver utöver via böckerna, drog hon i nödbromsen. Fjärilarna i magen förpuppade sig. E-post med sådana tendenser förpassade hon omedelbart i papperskorgen och raderade dem ur sinnet föga framgångsrikt.

Hon hade fått många brev genom åren, först i pappersform, sedan allt oftare digitalt, fast vissa efterhängsna läsare skrev handskrivna brev till henne med snirkliga bokstäver. Ett hade varit skrivet på pergament med blod, och försett med ett guldpentagram i relief. Sådant kittlade hennes fantasi, på en gång behagligt och obehagligt. Det kändes lite exklusivt. Någon hade ansträngt sig. För hennes skull...

E-post hade hon fått från en del medelålders män som kände sig andligt befryndade med henne och ville ha en mer sublim relation med henne. Ja, ibland mer än bara andlig, ty hon anade köttets lustar bakom vissa trevande formuleringar och allusioner på hennes texter.

Tydligen var det något hos henne kunde tilltala medelålders män. Om det var hennes huldrelika utseende och gröna ögon eller hennes personlighet som den kom till uttryck i hennes verk, visste hon inte säkert. Det hela var på en gång smickrande och skrämmande: en känslöskvalpande, nära relation tycktes hotade runt hörnet.

För några veckor sedan hade hon fått just sådan e-post från en typiskt trånande medelålders man, förmodligen fast i en trist, slentrianrealtion, men han verkade inte fullt så påflugnen och kärlekskrank som de övriga. Initialt verkade han i alla fall mer intresserad av litteratur och den kreativa processen än av hennes person. Hon hade medvetet dröjt med att svara, men beslutat att försöka få en närmare bild av honom, varför hon, kanske aningen puerilt, tagit steget att ringa honom för att få höra hans stämma. En människas röst kan ju säga en hel del om henne – eller dölja ännu mer. Avgörandet låg hos lyssnaren. Var det en kall fiskstämma, en välmodulerad, en viskande, en manlig, en fjollig… ?

Via Internet hade hon fått fram hans telefonnummer. Det fanns flera att välja mellan, mobil, hemmet, jobbet. Det var snabbt gjort då hon visste hans namn. Lite tonårsaktigt var det kanske men ett trevligt avbrott i skrivandet. Hon var ju inte den som gav upp i första taget, sedan hon föresatt sig något. Visst, det var väl bara ett infall eller temporär fix idé...

Så hon ringde alltså till den där karlen, och han svarade med en normal manlig baryton. Hon andades ett par andetag utan att svara och kände sig som en fjortis. "Hallå, vem där?" undrade han. Sedan lade hon hastigt på. Visst, han hade haft en behaglig stämma men dialekten skilde sig från hennes. Det hade hon inte väntat sig.

Var han fortfarande intressant? Skulle hon svara på hans e-brev? Det nära, alltför när fanns som mörka moln bortom horisonten.

Efter några dagars eftertanke svarade hon, sakligt och neutralt. Hon var isdrottningen nu, inte fjortisen. Nej, hon hade tyvärr inte tid med e-post. Hennes skrivande tog all tid. Det var ett 7/24-kall. Läs gärna nästa bok, för där kunde finnas svar på en hel del frågor.

Än en gång hade hon avvärjt det efterhängsna emotionellt-sociala fångstnätet. Det var hon bra på. Hon ville fortsätta simma ensam i sina djupa vatten, med sin egen lykta att visa vägen. Det var bäst för henne att ägna sig åt det hon behärskade, psykologisk trovärdighet i litterär form.

Verkligheten var annorlunda. Verkligheten är alltid annorlunda.

Eller inte...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten